

Ivo Svetina

Otroka v jaguarju

1.

Zakaj ugašaš svetlobne prste, oče?
Zakaj zaklepaš vrata, mama?
Mrtvi kragulj leži na pragu našega doma,
četudi je popoldne in se sonce igra z mrakom,
mladi Engelman sedi za klavirjem
in udarja z bledimi prsti po še bolj bledih tipkah.

Pobožni deček, četudi nevernik, prisluhne kurbirskim
tipkam in skrivnost leze iz Engelmanovega telesa.
Steinway je ime, ob katerem prsti podivjajo,
penis otrdi in se pod svilo napnejo bradavice.

Med žarečimi floksi je viselo materino telo.
ni bilo obešeno, ni bilo posiljeno,
ni bilo z ljubeznijo poškrabljeno,
saj vojna je storila svoje: pobila očeta otrok,
da spregovorili so šele kot herojske sirote,
pri trinajstih napete prsi,
da vzljubil sem sestro kot tebansko kraljico.

2.

Med opranim sadjem omračen um,
želel se je znebiti lastnega življenja,
kar pa ne gre kar tako, saj življenje
si tudi ti, ki bereš učene knjige,
a si ne želiš živeti, saj samo še pisal bi.

Svetloba je zbledela, niti sneg ni bil več njen,
vrt se je napolnil z bevsakajočimi cvetovi,
vse bolj podobnimi gobcem stekle lisice,
svila se je dušila v blatu, borovnice,
ki se pod hojo spreminjajo v eksplozije,
da histerija spremni gozd v porušen tempelj,

Mulatka, pokaži svoje sinje zobe!

3.

Je mogoče o tvoji scalini napisati pesem?
Je! Ker počepnila si, razmaknila stegna,
spominjajoč lovca na mlado divjad,
in kot sveča norosti spustila curek
iz svoje tople temine: Ifigenija na Tavridi
ozirala se je naokoli, od kod vendar prihaja
znani zvok, ki drobi zlatoglave otroke
in utopijo idealne ljubezni, mogoče le med angeli.

Skoz sobe koledarja greš, spremljajo te služabniki,
izkušeni v onstranstvu, močni, sijajni, mladi,
četudi mumije, prekrute z zlatim prahom.
Prek vitkih trav delte, v kateri se zrcali
tvoja psihična invalidnost, znova počepneš:

sranje je prispodoba poroda, imitacija silnega
pritiska življenja, ki iz človeka hoče v človeka.

4.

Hrepeneči hermafrodit, posiljen z žensko strastjo, pobrit v Kleopatrini predsobi, da se ga dotikajo skopljenci, njegovih jajc, prsi in drobnega uda, s katerim lahko občuje le s sinicami in drugimi nežnimi pticami pevkami.

Kot sladoled ga poliže krokodil, zanosi boginja reke, zelena jajca zakoplje v vroč pesek in se za pol leta odseli na sever.

Je mlečna noč, še ena od mnogih, bolečina tekmuje z mesečino, ki nad Nilom uprizarja pokrajino, ki je ne poraženci ne zmagovalci nikdar ne bodo ugledali: jutranja rosa hermafroditovega uda jo nariše na svilen robček.

5.

Pred Narodnim domom, opolnoči,
obdan z gabri in kostanji, kliče na pomoč:
odhaja, ločuje se od materine broške, mleka,
nakita, ki obležalo je na zadnjem sedežu jaguarja.

Hipnotično otroštvo, tovariši in tovarišice
korakajo skoz njegovo spalnico,
smrdečo po dreku kot hodniki trdnjave v Valovinah.

Sončni štriki ga prebudijo na pol poti proti koncu
polotoka, levo in desno rumeni cvetovi brnistre,
ribe so se že zbudile in z bisernimi luskami
dražijo morje, da Pozejdon že grize trizob.

Sredi vrtnic, gnijočih zvezd pokopališča,
se prikloni bronasti kip prvega med padlimi
in megavati revolucije treskajo v pročelje
vladne palače, da je konec z mestno idilo.

Znova bo treba naviti špiralo časa, sicer vsi potonemo,
tajfun bo pobril tajgo in pogoltnil srečne podobe
elektrifikacije in našega tranzitnega bivanja.

6.

Si ti kraljica? Kraljica božanja?
Iz sence prihajaš, popila si vse sončne kaplje
in sedla name: čreda prstov se je pognala
prek travnika, ki sem jaz, in dokler se ne boš
nasitila, bom pašnik, četudi bom stokrat ejakuliral.

Repulus ujame sovo, prstan modrosti si natakne
na penis in leže pod oleandre, da se luna
za hip zaustavi v oknu vile Kozara.

Črni plameni, plemena zamorska, se že zbirajo,
na pohod gredo, da pobijejo bike in vole,
ki so pomendrali blaženi zaliv,
po katerem plavam na mami,
kot da bil bi sin sinjega kita.

7.

Strašni čuk, oče ali sin ali brat?
Prisedeš k večerji, gledaš v kompot,
ki ga srkam, nesrečen, ker še ne morem
na terasi z ranjenimi tovariši popiti kozarca vina.

Prileti še večča oblikovalka, pušča kri,
kot da ravnokar bila bi darovana,
prileti in s tihoto napolni moje srce,
z mozaičnimi očmi se zazre skozi mene.

Nenaravna lepota se mi je prikazala tisto noč,
ki ni bila ena sama, ampak vse moje noči
od rojstva do smrti, še od prej in še potlej.

Kresnice so ugašale, crkavale pod snopi
polne lune, avgusta in utrinkov.
Nič nisem vedel, kaj skriva se pod tvojo bluzo,
nič o tem, kaj je smrt in kaj spolnost:
po stopnicah sem se vzpenjal, gor in gor,
vse dokler nisem stal na vrhu hriba
in pred menoj ni ležal zaliv, ovenčan z lučmi,
množicami tujcev, belimi griči soli ...

Čuk še vedno zabija žebelj v omaro,
jaz pa sedim na mrzli školjki in čakam,
da gre večerja iz mene.

8.

Sončna luč božjega cveta? Kje, le kje,
se je zaslišalo njeno slabotno vekanje,
ki preglasil ga je lajež morskih psic?
Med otoki, slepimi otoki se kodra morje,
kot tinta pljuskajo valovi v zrele fige,
pod njimi pa večne globočine,
zvrhane žlice prosojnih bitij in krvavih vetrnic.

Mornarji odrinejo, na odprto morje jih žêne,
jadra plahutajo in pokajo v zbirajočem se vetru.
Leteči osli že dvorijo njim, ki jih pogubi sla
po neznanem, po raztopljenih celinah
in Amazonkah, ki niso pobile vseh novorojenčkov
moškega spola, ampak so si odrezale tudi desno dojko.

9.

Alkoholna senca metinih nasadov,
otrok se izgubi v blodnjaku,
že rjove moški z bikovo glavo,
jarki parajo zemljo, otrok pa zapre oči:
prihaja, bliža se mu klobčič rdeče niti,
kot da para se obleka svečenice.

Z vencem krog glave, z dolgimi nohti,
s kačo na prsih, s kopiti namesto sandal:
saj to je njegova mama, ona, ki rodila ga je
v porušeni osnovni šoli, tik pod cerkvijo sv. Ane.

Razprejo se nebesne kulise, sončna očala
Stvarstva, na krhkih južnih ravnih
sedijo ptiči in čakajo, da zapojejo vodi,
zvezdam, celinam, večnemu ledu.

10.

Lepota lune, sijoče nad trsjem,
je tenak mačji vrat, ki ga položim na tnal;
boječe, a nezaustavljivo, saj stena teme
se mi približuje in ogledala so izpuhtela,
kot da oživel bi srebro na njihovih hrbtih.
Pijanski sevdah plove prek morja,
z mehкими podplati se dotika kamnitih tal,
ko vstopa v mošejo, potopljeno v zalivu ščipa.

11.

Hladna sprehajališča zdraviliščnega parka,
valovanje belih dekliških bluz,
v zboru prepevajoč junaške pesmi.
Kot ovce zbrane na okrašenem odru,
nedolžne, četudi ne več device, čistih glasov,
da ga ni, ki se ne bi razjokal.

Kruh vzhaja tisoč in eno noč, da se rodi
zgodba, ki ji prisluhnejo lačni otroci.
Daj jim od svoje mize, od večerje,
četudi poslednje, saj njihov bo čas,
ki s tvojo smrtjo se bo rodil!

Razdeli svojo žalost, tovariš,
v mir ozdravljenja popelji svoj drobni narod.

Naj ne bo bel dež tvoj pogreb!